

Lonely Hearts

LONELY HEARTS

JEN
MINKMAN

Lonely Hearts
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Chinouk Thijssen, Eva Moraal

Eerste druk juni 2021
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lonely Hearts	7
Het bitterzoetste verhaal	43
De grote, boze wolf	75
Cliché	123
De kerstster	141
Dwaallicht	167
Vuurvlieg	197
Exodus	227

Lonely Hearts

Proloog

Het is vreemd stil in de keuken als de agenten binnenstappen. De al wat oudere vrouw aan de keukentafel verroert geen vin. Ze kijkt niet eens op.

‘Simone, de politie is er,’ zegt meneer de Smet.

Langzaam knikt ze en schuift ze haar stoel naar achteren.

‘Blijft u maar zitten,’ haast rechercheur Willems zich te zeggen. ‘Dan schuiven wij aan.’ Hoewel hij wel vaker bij mensen thuis komt die politiehulp inschakelen vanwege een vermissing, weet hij niet zo goed hoe hij met deze stilte om moet gaan. Mevrouw de Smet huilt niet, stelt geen wanhopige vragen – ze lijkt wel verdoofd.

Hij en zijn collega Hofstra nemen plaats aan tafel. Bob de Smet schenkt koffie voor ze in.

‘U hebt Adam voor het laatst gezien?’ opent Willems het gesprek.

‘Van ons tweeën wel,’ mompelt Simone de Smet. ‘Adam kwam hier weleens met mij lunchen.’ Ze kijkt haar man van onder donkere wenkbrauwen aan, een zwigend verwijt in haar ogen dat Willems niet helemaal kan duiden.

‘Wanneer was hij hier?’ vraagt hij door. ‘En heeft iemand hem daarna dan nog gezien?’

Adams moeder kijkt de rechercheur voor het eerst recht aan. ‘Hij is hier vier dagen geleden voor het laatst geweest. Op dertien oktober. ’s Avonds heeft Bennie, een vriend van hem, Adam nog aan de telefoon gehad en daarna heeft niemand meer iets van hem vernomen.’

Agent Hofstra schraapt zijn keel. ‘Heeft Adam een mobiel?’

‘Natuurlijk. Maar die ligt op zijn studentenkamer. Het heeft geen zin om hem te bellen.’ Simone zwijgt weer. ‘Toen Melissa hier gisteren samen met Bennie aan de deur kwam, vertelde ze dat Adams portemonnee ook nog op zijn kamer lag. Adam is niet uit zichzelf vertrokken. Er moet iets gebeurd zijn.’

‘En wie is Melissa?’

‘De tweelingzus van Bennie. Melissa, Bennie en Adam wonen

allemaal in hetzelfde studentenhuis.’

‘Kunt u iets vertellen over Adam?’ vraagt de rechercheur vriendelijk. ‘Wat voor jongen is hij?’

Mevrouw de Smet ademt diep in en uit. ‘Een gesloten jongen,’ zegt ze dan. ‘Voor een communicatie-student was hij behoorlijk slecht in communiceren. Hij vertelde nooit veel over zijn studentenleven. Wel over dingen die hij op de uni had geleerd, maar daar bleef het bij. Ik had die vriend van hem – Bennie de Ruiter – zelfs nog nooit in levenden lijve gezien voor hij bij ons langskwam om te vragen of wij wisten waar Adam was.’

‘Hij houdt van muziek,’ vult Bob de Smet onverwacht aan. ‘Hij is gek op muziek uit de jaren zestig. Toen hij nog thuis woonde, luisterden we vaak naar de Beatles samen.’

Agent Hofstra schrijft braaf alles op wat Adams ouders vertellen. Willems kijkt om zich heen. ‘Hij woonde tot zijn achttiende thuis?’

Simone knikt. ‘Ja. Toen hij ging studeren, heeft hij een kamer op de Zeedijk gehuurd.’

De rechercheur knikt en frons t licht. Het contact tussen Adam en zijn ouders klinkt hem niet optimaal in de oren – zo ver weg ligt zijn ouderlijk huis op de Keizersgracht niet van de Zeedijk, en toch komt hij hier blijkbaar maar één of twee keer per maand.

‘Ik wou dat ik hem wat vaker gebeld had,’ zegt mevrouw de Smet met schrille stem. Haar ogen staan plots vol tranen. ‘Maar ik wilde hem niet steeds lastigvallen. Ik dacht dat hij zijn eigen leven nodig had. En nu...’

Haar man komt naar de tafel toe en legt zijn hand op haar schouder. ‘Simone,’ sust hij. ‘Het komt wel goed. Ze gaan toch zoeken?’ Hij kijkt de agenten hoopvol aan. ‘Hebt u de sleutel van Adams kamer nodig? Bennie heeft hier zijn reservesleutel achtergelaten.’

Rechercheur Willems knikt. ‘Dat zou handig zijn. En we willen ook het telefoonnummer van die Bennie en Melissa wel hebben. Wie weet kunnen zij ons nog meer vertellen.’

1

‘Lis! Waar heb je die plastic tas gelaten?’

Melissa steekt haar hoofd om de deur van de badkamer. ‘Huh? Moet ik die ergens hebben gelaten?’

Bennie zucht gefrustreerd. ‘Ja, hij lag op de bank en nou is-ie weg.’ Zoekend kijkt hij om zich heen. Misschien is het eigenlijk maar goed ook dat die zak weg is. Hij is er niet zeker van dat hij de inhoud wel aan de politie moet laten zien. Wat zou hij er dan in godsnaam over moeten zeggen?

Met zijn voet duwt hij een stapel deels opgevouwen truien opzij en daar ligt de tas die hij zocht. ‘Laat maar,’ roept hij richting de badkamer.

Op dat moment gaat de deurbel beneden. Met kloppend hart snelt Bennie naar de intercom bij zijn eigen kamerdeur. ‘Kom maar naar boven,’ zegt hij in de microfoon.

Even later staan er twee agenten bij hem in de kamer. De langste van de twee raakt bijna het plafond; zijn studentenkamertje lijkt plots stukken kleiner.

‘Rechercheur Willems,’ zegt de lange vent en hij steekt een hand naar hem uit. Hij kijkt even rond. ‘Studeert u aan het conservatorium?’

Bennie glimlacht even, ondanks de situatie. ‘Nee, ik ben gewoon erg muzikaal.’ De gitaren die aan de muur hangen en de elektrische piano tegen de langste wand geven inderdaad niet de indruk dat hij economie studeert, maar van muziek kan hij later niet leven.

Ze gaan zitten op de bank die Bennie net rommelvrij heeft gemaakt. ‘Vertel,’ zegt agent Hofstra uitnodigend.

‘Vier dagen geleden belde ik Adam op rond zes uur ’s avonds omdat hij op Whatsapp niet reageerde. Ik wilde pizza bestellen en vragen of hij langs wilde komen. Hij woonde... woont een verdieping onder ons. Melissa en ik hebben de twee kamers op de bovenste verdieping van het pand.’ Bennie staart naar de grond. ‘Maar hij zei dat hij zich niet lekker voelde. Duizelig of zo. Daar had hij de dagen

ervoor ook al over geklaagd. Hij dacht dat hij griep had en ik vond hem er ook heel slap uitzien. Grauw.'

'En toen?' vraagt Willems.

'Rond tien uur belde hij mij weer op. Maar toen ik opnam, hoorde ik alleen een soort rare stemmen op de achtergrond. Adam hoorde ik niet.' Bennie bijt op zijn lip. Hij weet bijna zeker wat die stemmen waren die hij hoorde. Maar hij zwijgt.

De agent kijkt geïnteresseerd op. 'Daar heeft u zijn ouders niets over verteld.'

'Nee. Ik wilde ze niet ongerust maken. Maar ik vond dat telefoontje vreemd, dus Melissa en ik zijn meteen even naar beneden gelopen. Ik had een reservesleutel van zijn kamer, namelijk. Die hebben we naar zijn ouders toe gebracht.'

Terwijl Hofstra ijverig alles opschrijft, kijkt Willems Bennie nadenkend aan. 'Maar toen u daar aankwam, was er niemand?'

'Nee. Adams mobiel lag op de grond, die heeft Melissa onder de bank gevonden. De laatste oproep was naar mijn telefoon, om tien uur. Daarna heeft hij niemand meer gebeld.'

'En hoe zag de kamer eruit? Waren er sporen van een gevecht of iets dergelijks?'

Bennie schudt langzaam zijn hoofd. 'Nee. Helemaal niets. Maar Adam was nergens te bekennen, en ik kan me niet voorstellen dat hij zomaar is weggegaan zonder mobiel en zonder bankpassen.'

'Had hij een vriendin?'

'Nee.'

De rechercheur stelt nog wat vragen. Bennie bijt op zijn lip en zijn blik glijdt naar de tas met de plaat. Moet hij deze agenten vertellen wat hij vermoedt? Wat zou hij daarmee opschieten? Waarschijnlijk laten ze het busje direct komen.

Dan is zijn kans voorbij. Hofstra en Willems staan weer op, bedanken hem hartelijk en zeggen hem dat ze nog contact zullen opnemen. Bennie laat de agenten uit en staat daarna besluiteloos naast de deur van de gedeelde badkamer, waar hij zijn tweelingzus schrill hoort zingen onder de douche. Die heeft zich er wel makkelijk vanaf gemaakt. Ze heeft hém het hele verhaal laten doen.

Hij loopt naar de hoek en trekt de LP uit de tas die daar nog steeds op de grond ligt. De plaat die Adam op had staan, vlak voor hij verdween.

Zijn ogen glijden over de vrolijk aangeklede gestalten van John, Paul, George en Ringo. De Franse hoorn die John Lennon vasthoudt. De fanfarekostuums in idiote kleuren. De menigte achter de Beatles. Het is de oude, vertrouwde voorkant van het bekende album Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band, maar toch ook weer niet.

Vanuit de linkerbovenhoek kijkt de afbeelding van Aleister Crowley hem met priemende ogen aan.

Ik heb hem, lijken zijn ogen te zeggen. Ik heb je vriend gestolen.

2 – Eerder die week

De geur van wierook walmde Adams neus binnen toen hij op zijn krakende fiets langs de Quan Yin-tempel fietste. Hij was bijna thuis en hij zag er nu al naar uit om zijn nieuwste aankoop op de platenspeler te leggen.

Het water liep hem in de mond toen hij zijn fiets naast Nam Kee parkeerde. Ach, vanavond zou hij wel wat Chinees bestellen. Nu eerst naar boven.

Op zijn kamer was het heet door de late septemberzon die door het hoge raam naar binnen viel. Zijn flatje op twee hoog was in de zomer bijna niet koel te krijgen, maar in de winter was het er prima. Bennie en Melissa hadden wat dat betreft pech, want die zaten nóg een verdieping hoger.

Adam gooide zijn schoudertas op de oude, roodgeverfde tafel die hij bij de kringloop had gekocht voor vijf euro. Hij liep naar de koelkast, haalde er een blikje cola uit en ging daarna op de luie stoel naast zijn platenspeler zitten. Met een brede glimlach trok hij de plaat uit de plastic zak die hij nog steeds in zijn handen had.

Een prachtexemplaar van Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band. Zijn favoriete Beatlesplaat. En niet alleen was deze hoes veel beter bewaard gebleven dan de hoes van de plaat die hij al jaren had staan, maar het was ook een collector's item – dat had hij in de winkel al direct gezien. Karl Marx ontbrak in de mensenmassa achter de Beatles. In plaats daarvan stond er een afbeelding van een jongeman die hij niet kende, die wel iets weg had van John Lennon zoals hij er ten tijde van The White Album had uitgezien. Vreemd. Ook James Joyce, die op het origineel al bijna niet te zien was geweest onder het hoofd van Bob Dylan, was op deze hoes nergens te bekennen. Er stond een meisje met kortgeknipt punkhaar voor in de plaats. Hij wist dat er andere ontwerpen voor de hoes waren voorgesteld – Adolf Hitler had er in eerste instantie ook op moeten staan – maar die waren allemaal verworpen. Dacht hij, maar blijkbaar waren er toch alternatieve hoezen gedrukt.

Adam glimlachte toen hij de LP uit de hoes haalde en op de speler legde. Het eerste nummer knalde uit de boxen. Heel even dacht hij terug aan de allereerste keer dat hij het openingsnummer had beluisterd. Samen met zijn vader, die hem kennis had laten maken met zijn favoriete band van vroeger. Waarom had pa zo moeilijk moeten doen toen hij communicatie wilde gaan studeren? Als hij niet zo had lopen doorzagen over economie als studiekeuze, had Adam nu misschien nog thuis gewoond. Dan had hij het gemopper niet hoeven ontlopen.

Nou ja, hij had nu een goede maat met wie hij dit soort muzikdingen ook kon delen. Hij zou Bennie straks appen om hem uit te nodigen. Die moest deze unieke versie van Sergeant Pepper ook zien. De plaat had hem zestig euro gekost en hij zou de rest van de maand droog brood moeten eten, maar dat kon hem niets schelen.

Misschien kon hij vragen of Melissa ook meekwam. Die had wel niet zoveel met muziek, maar hij kon altijd zo met haar lachen. Een van de weinige meisjes waar hij een klik mee voelde. Een glimlach trok aan zijn lippen toen hij aan haar lange, knalroze geverfde haar en vriendelijke, blauwe ogen dacht. Ja, hij zou Bennie appen en voorstellen dat zijn zus ook aanhaakte.

Adams blik gleed naar de stapel boeken op zijn bureau en daarna naar de almanak getiteld 'Beatles Releases' in zijn kast. Eigenlijk zou hij vandaag aandacht moeten besteden aan de interculturele communicatietheorie van Hofstede, maar Hofstede kon nog wel even wachten. Eerst maar eens kijken of hij deze editie van de plaat kon vinden in zijn Beatles-bijbel.

3

‘Wat zit jij nou weer te doen?’ vraagt Melissa verbaasd als ze de badkamer uitstapt en Bennie met een loep en een platenhoes aan tafel ziet zitten.

Bennie kijkt op. ‘Lis, ik moet met je praten.’

‘Eh... oké?’ Ze gaat met een verbaasde frons naast hem zitten.

Bennie schuift ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer. ‘Deze plaat stond aan toen we vier dagen geleden naar Adam gingen en hij weg bleek te zijn.’

‘Ja, dat weet ik. Nou en?’ Melissa bekijkt haar broer eens goed. Bennie is normaal zo zelfverzekerd; ze heeft hem nog nooit zo nerveus gezien.

‘De liedjes waren al afgelopen, weet je nog? De plaat stond nog steeds aan op de binnenste groef. Daar staat normaal geen geluid op, maar op sommige edities van deze plaat wel. Het is een beroemde ‘inner groove’ omdat hij alleen op Engelse persingen van deze plaat voorkomt, en omdat er allerlei raar gebabbel op staat waar niemand wijs uit kan worden. Dat geklets wordt in een lus afgespeeld zolang de arm van je speler niet automatisch omhoog gaat als de plaat is afgelopen.’

Melissa knippert even met haar ogen en een huivering loopt over haar rug. ‘Ja, ik vond het eerlijk gezegd wel griezelig toen we daar binnenkwamen en die kamer helemaal leeg was met alleen die rare stemmen die door de speakers kwamen,’ geeft ze zacht toe.

Bennie knikt. ‘Het laat me maar niet los,’ zegt hij met schorre stem. ‘Dat enge geluid op de achtergrond... het was net alsof er een voodoo-ritueel had plaatsgevonden. En ik zou zweren...’ Hij hapert even. ‘Dat de *inner groove* helemaal niet in een lus werd afgespeeld. Die stemmen veranderden steeds.’

Ze slikt. Nu weet ze zeker dat Bennie anders is dan anders. Hij is zo nuchter als wat en gelooft totaal niet in bovennatuurlijke dingen. ‘Denk je dat er één of andere verborgen boodschap in die opname zit? Een opname die mensen hypnotiseert of zoiets?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou... stel je voor dat die stemmen Adam hebben gezegd dat hij zichzelf iets aan moest doen. Of zo.’ Melissa verschuift ongemakkelijk op haar plekje op de bank. De verfrissende douche die ze net heeft genomen heeft maar even geholpen; ze voelt dat het zweet haar nu alweer uitbreekt.

‘Nee. Ik denk dat er iets anders aan de hand is.’ Bennie pakt de loep weer op en houdt hem boven de linkerbovenhoek. ‘Zie je deze foto? Dit is een afbeelding van Aleister Crowley.’

Melissa voelt opnieuw een onbehaaglijke rilling door zich heen gaan. ‘Ja, die bekende Engelse occultist. Ik heb veel over hem gelezen.’

‘Ja, klopt. Alleen is dit niet dezelfde foto die is gebruikt op de standaard platenhoes van Sgt Pepper.’

‘Dus dit is een andere editie?’

Bennie knikt. ‘Inderdaad, en dat was Adam ook al opgevallen. Er staan nog meer mensen op deze hoes die op de standaardversie niet te zien zijn. Maar deze foto van Crowley... daar is iets mee. Hij kijkt je aan. Hij lééft.’

Melissa staat abrupt op van de bank. ‘Gatver, Ben, je maakt me bang. Wil je nou zeggen dat die plaat behekst is? Jij, de eeuwig nuchtere gozer?’ Ze wil hier helemaal niet naar luisteren. Ze wil het niet aan zichzelf toegeven, maar ze maakt zich heel veel zorgen om Adam en het feit dat hij verdwenen is. Zo lang kent ze hem nog niet, maar ze zou hem dolgraag beter leren kennen. Het liefste maakt ze zichzelf wijs dat Adam er gewoon een paar dagen tussenuit is gegaan omdat het zo moordend heet is in hun studentenhuis en straks gewoon weer terugkomt.

Haar broer krijgt een rode kleur op zijn wangen door haar kritiek. ‘Ja, ik weet dat het niet echt iets voor mij is om zo te praten, maar ik heb er een heel naar gevoel bij. En het wordt nog gekker. Kijk even naar dit hoofd, bijna niet te zien, links onder Stan Laurel. Daar hoort de schrijver Stephen Crane te staan, alleen is hij het niet.’

Melissa buigt zich over de loep en hapt naar adem. Ze knippert eens met haar ogen, en nog een keer. Dat kan toch niet waar zijn? ‘Nee, dat is Stephen Crane niet,’ hapert ze. ‘Hij lijkt op... is dat...?’ Haar stem sterft weg.

‘Daar lijkt het wel op,’ antwoordt Bennie grimmig.

4 – Eerder die week

‘Wauw, man, jij hebt echt geluk gehad!’ tetterde Bennie door de telefoon die Adam iets van zijn oor vandaan hield. ‘Een andere hoes? Serieus? Ik kom direct kijken!’

Adam grinnikte. ‘Dat dacht ik al. Het bier staat koud, oké?’

Hij gooide de telefoon naast zich op tafel en stond op om de plaat om te draaien. Zo maar even een raampje open gooien; het was vreselijk benauwd in de kamer en hij voelde zich wat draaierig. En dat terwijl hij nog niet eens alcohol op had.

Hij kon niet wachten tot hij Bennies gezicht zag. Zijn vriend wist misschien wel hoeveel de plaat waard was. Zelf had hij het ding nergens kunnen vinden – niet in zijn Beatles-almanak en ook niet op internet. Alle alternatieve Beatles-hoezen die er waren had hij via Google kunnen opsporen, maar zijn hoes stond er niet bij. Helaas was Melissa druk bezig met haar studie literatuurwetenschappen; haar zou hij een andere keer wel uitnodigen.

Toen de deur werd opengedraaid, was de plaat net bij *A Day In The Life* aangekomen. Bennie kwam met een brede grijns binnen en plofte naast Adam neer op de bank. ‘Zo! Aanstaaende miljonair. Laat eens zien?’

Adam overhandigde de platenhoes en Bennie pakte hem gretig aan. Zijn ogen vlogen over de personages op de voorkant. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij verbluft. ‘Sommige mensen die erop horen voor te komen, staan er helemaal niet op. Maar wie zijn die anderen dan?’

‘Geen idee,’ antwoordde Adam. ‘Ik heb het internet al afgeschuimd, maar dat heeft niks opgeleverd. Ik weet dat de ontwerper destijds allerlei kartonnen cut-outs had gemaakt om neer te zetten. Sommigen zijn uiteindelijk niet gebruikt of er staan andere personages voor.’

Bennie hengelde zijn rukzak naar zich toe en trok er een vergrootglas uit. ‘Kijk eens wat ik heb,’ zei hij. ‘Mag ik?’

Terwijl Bennie de plaat bestudeerde, stond Adam op om drinken te halen. Hij knipperde met zijn ogen – die duizeligheid was nog

steeds niet verdwenen en nu had hij ook hoofdpijn. Dat zou niets meer worden met studeren.

Het slotakkoord van het laatste nummer op de plaat schalde door de kamer toen Adam weer ging zitten. Bennie staarde gefascineerd door zijn loep. ‘Die afbeelding van Crowley is volgens mij anders,’ mompelde hij met een frons. ‘Heb je de normale plaat ook staan?’

‘Ja, hier.’ Adam trok de LP uit de bak onder zijn bureau.

Op dat moment begonnen de boxen een raar gemurmel uit te stoten. Bennie en Adam staarden met open mond naar de plaat, die nog steeds rondjes draaide op de speler. De arm was in de binnenste groef beland.

Het waren stemmen die van alles en nog wat schreeuwden, maar er viel niets van te maken. ‘No *freaking* way!’ riep Adam uit. ‘Mijn plaat heeft een *inner groove*! Dan moet hij uit Engeland komen, toch?’

Hij keek opzij, maar Bennie leek niet echt blij voor hem. Hij was bleek geworden en staarde als gehypnotiseerd naar de plaat. ‘Zet dat af,’ mompelde hij. ‘Adam, alsjeblieft.’

Toen Adam geen aanstalten maakte om zijn verzoek in te willigen, sprong Bennie zelf op en tilde de naald op.

‘Hé, voorzichtig man!’ riep Adam. ‘Straks komen er krassen in.’

Bennie wreef met een hand over zijn gezicht. ‘Dat was eng.’

‘Eng? Hoezo? De waarde van mijn aankoop is zojuist weer verdubbeld, gok ik zo.’

‘Adam.’ Bennie ging voor hem staan en keek hem strak aan. ‘Die stemmen kloppen niet. Daar is iets mee. Het klinkt... onnaards.’

Adam trok een wenkbrauw op. ‘Oh, kom op zeg. Ik weet dat je weleens met Lis meekijkt naar van die docu’s over esoterische wetenschap, maar dit is een Beatlesplaat. Wat kan daar nou eng aan zijn?’

Bennie beet op zijn lip. ‘Voelde je het dan niet?’

‘Eh, nee. Sorry.’

‘Doe mij een lol en speel die binnenste groef niet meer af. Al is het alleen maar om geen krassen te maken, zodat je plaat veel waard blijft.’ Bennies stem beefde en Adam knikte aarzelend. Blijkbaar zat het zijn vriend hoog.

Ze dronken in stilte hun bier. De stemming zat er niet echt meer in en Adam voelde zich alleen maar beroerder worden. ‘Vind je het

goed om straks naar je eigen kamer te gaan?’ zei hij. ‘Ik heb knallende hoofdpijn en morgen moet ik vroeg naar college.’

‘Geen probleem.’ Bennie sloeg Adam op zijn schouder. ‘Ga jij maar lekker vroeg naar bed. Kom je morgen bij mij langs? Dan is Lis er ook.’

Pijn. Of nee, geen pijn. Leegte.

Waarom voelt zijn lichaam zo raar?

Adam probeert diep in te ademen, maar dat kan niet. Het lijkt wel of hij helemaal niet kan ademen. Alles om hem heen is donker en tegelijk licht. Alsof hij in een duistere studio met felle belichtingslampen staat.

‘Hallo?’ roept hij. Zijn stem kan hij niet gebruiken, maar het is alsof zijn gedachten door de ruimte weerkaatsen, hun echo hol en eenzaam.

En dan wordt hij zich bewust van anderen om zich heen. Er zijn nog meer mensen hier, maar hij kan ze niet zien.

‘Rustig,’ klinkt plots een zachte meisjesstem. ‘Ontspan je. Dan kan je ons horen.’

Adam probeert nogmaals in te ademen, maar geeft het op. Het lijkt sowieso niet uit te maken of hij ademt of niet.

‘Wie ben jij?’ vraagt hij in gedachten. ‘En waar ben ik in vredesnaam?’

Het meisje antwoordt hem in zijn hoofd. ‘Wij noemen onszelf de Lonely Hearts. En waar we zijn? We zijn dood. Of zo goed als.’

Hij voelt zich misselijk worden. Dóód? Nee... hij kan niet dood zijn. Wat is het laatste dat hij zich kan herinneren? Hij zat op zijn kamer te studeren en muziek te luisteren. Bennie had hem geappt om te vragen of hij wilde komen eten. Hij was even op bed gaan liggen omdat hij zich duizelig voelde, eigenlijk al dagen lang.

Zou hij soms ziek zijn geweest? Een tumor of hersenbloeding?

‘Hey, dude,’ hoort hij dan een andere, droge mannenstem. ‘Welkom bij de club. Ik zou je wel willen knuffelen, maar ik heb al zeker drie decennia niet meer bewogen. Haha.’

‘Welke club?’ vraagt Adam kwaad.

‘De Lonely Hearts Club Band. Wat anders?’

Die woorden schudden hem wakker. Ze doen Adam denken aan de muziek die hij luisterde voor zijn dood. De plaat. Hij had de *inner*

groove weer afgespeeld, ondanks Bennies rare verzoek. Hij hoorde stemmen, overal om zich heen... en nu is hij hier, met een tweedimensionaal lichaam en een hele groep eveneens platte mensen die samen met hem in een soort studio staan.

Verdomd. Hij staat in de line-up van Sgt Pepper.

Hij zit ín de plaat.

6

‘Hoe is hij daar terecht gekomen?’ roept Melissa verward uit. Ze kijkt Bennie met paniek in haar ogen aan. ‘Hoe de *fuck* kan hij nou op de hoes van een plaat uit de jaren zestig staan?’

Samen staren ze naar de rij achter de Beatles, waar het bleke gezicht van Adam hen aanstaart. Hij ziet er oud en vergeeld uit, alsof hij al jaren deel is van de groep die achter zijn favoriete band staat opgesteld.

‘Hij haalt vast een grapje met ons uit,’ vervolgt Melissa zwakjes. ‘Hij heeft zelf een platenhoes gemaakt in Photoshop en zichzelf erin geplakt, en nu houdt hij ons voor de gek. Omdat hij weet dat ik van die zweverige boeken over occultisme lees.’

Bennie schudt zijn hoofd. Hij weet dat Adam graag Lis’ aandacht zou willen, maar niet op deze manier. ‘Ik heb die hoes eerder bekeken en toen stond hij er echt niet bij. Adam heeft vast niet binnen een paar dagen een tweede LP-hoes perfect nagemaakt en die op zijn kamer neergelegd alvorens zelf met de noorderzon te vertrekken. Zonder mobiel en zonder geld. Dat lijkt me niet.’

‘Nou, wat lijkt je dan?’ vraagt zijn zus opstandig. ‘Dat hij echt op magische wijze verdwenen is? Opgeslokt door een oude LP?’

Bennie slikt moeizaam. ‘Ja. En die afbeelding van Crowley heeft er iets mee te maken. Die vent houdt ze gevangen, Lis.’

‘Ze?’

‘Ja, er staan nog meer mensen op deze hoes die er niet thuis horen. Ik wil wedden dat die ook het slachtoffer zijn geworden van deze plaat. Ik denk...’ Hij laat zijn hand over de B-kant glijden. ‘Toen Adam me ’s avonds laat opbelde, had hij die binnenste groef aanstaan. Ik kreeg er een heel akelig gevoel bij toen ik die track voor de eerste keer hoorde. Het was net of ik er door gehypnotiseerd werd.’

‘Dus misschien toch een verborgen boodschap,’ merkt Melissa langzaam op.

Bennie kijkt met een ruk op. ‘Daar zeg je wat.’ Hij staat op en beent naar de computer in de hoek, waar hij een hele draaitafel op

heeft aangesloten. Zo nu en dan doet hij weleens DJ-werk en de meeste mixes neemt hij op vanaf vinyl. ‘Lis, geef me die plaat eens aan.’

Melissa tilt de LP voorzichtig op van tafel en overhandigt hem alsof ze verwacht op elk moment door het ding aangevallen te worden. ‘Je gaat dat griezelige ding toch niet afspelen?’

‘Niet hoorbaar,’ antwoordt Bennie. ‘Ik ga er een MP3-bestand van maken. Let op.’

7 – Eerder die week

Met een zucht smeed Adam zijn jas over de kapstok in de hoek. De lunch met zijn moeder was gezellig geweest, maar de pret was afgelopen toen zijn vader vroeg thuis was gekomen en hem aan een soort kruisverhoor had onderworpen over zijn laatste tentamens. Het leek wel of hij verwachtte dat Adam voor hém goede cijfers zou halen. Wie weet was dat ook wel echt zo – pa had vroeger vooral gestudeerd om zijn ouders tevreden te houden. Nou, hij was niet van plan om later een baan te gaan doen die zijn ouders leuk vonden en hij niet, en om elke avond trouw zijn moeder te bellen en verslag over de dag uit te brengen, zoals zijn vader nog steeds bij oma deed. Zijn moeder mocht hém weleens bellen. Hij was altijd degene die contact zocht, net alsof het ma niet veel meer interesseerde wat hij deed met zijn leven.

Adam zeeg neer op de bank en wiste het zweet van zijn voorhoofd. Hoewel hij vannacht goed geslapen had, voelde hij zich verrot. Zou hij soms een griepje onder de leden hebben? Iets anders wist hij niet te bedenken om alle duizelingen en hoofdpijn van de laatste paar dagen te verklaren.

Hij kreunde toen zijn mobiel af ging in zijn broekzak. ‘Ha, Bennie,’ nam hij lusteloos op. ‘Hoestie?’

‘Wel oké. Beter dan met jou, zo te horen. Hé, kom je straks pizza eten met mij en Lis? Ik trakteer.’

‘Nee, ik kom een andere keer wel. Ik voel me ziek.’

‘Lullig voor je. Nou, hou je taai. Als er iets is, dan bel je maar.’

‘Zal ik doen,’ zei Adam met een glimlach. ‘Fijne avond nog.’

Bah. Hij had er al de hele week naar uitgezien om Melissa weer eens te zien, en nu dit. Balend staarde hij voor zich uit, verstand op nul en blik op oneindig. Nadat hij wat moed bij elkaar had geraapt om weer omhoog te komen, sjokte hij naar zijn platenspeler om zijn nieuwe plaat aan te zetten. Vervolgens smeerde hij een paar boterhammen in zijn kleine keukentje en nam weer plaats op de bank. Lusteloos bladerde hij door het derde hoofdstuk van de reader die naast hem lag. Dat moest hij voor morgen voorbereiden.

Toen kant A afgelopen was, stond Adam op om de LP om te draaien en nog wat studieboeken van zijn bureau te pakken. De dikke pil van Hofstede wachtte nog steeds op hem. Die had hij nu al dagen uitgesteld.

Met een frons staarde Adam naar zijn draaitafel. Sinds hij die zeldzame plaat in zijn bezit had, voelde hij zich ziek. Misschien had Bennie toch gelijk en was er iets raars mee aan de hand. Hij had op internet wat onderzoek gedaan en daaruit bleek dat de originele *inner groove* een hoge pieptoon bevatte die alleen kon worden gehoord door honden. Stel je voor dat dit een vreemde persing van Sgt Pepper was waarin die pieptoon bij alle liedjes te horen was. Dat zou dan wel verklaren waarom hij steeds zo'n hoofdpijn had.

Adam ging aan zijn bureau zitten en startte zijn computer op, voor de zoveelste keer het dikke boek van Hofstede negerend. Was er niet ergens software te downloaden waarmee hij ultrahoge frequentietonen kon opnemen? Dan kon hij testen of er echt iets vreemds met die plaat aan de hand was.

Hij was zo ingespannen bezig dat hij schrok van de stemmen die opklonken uit de speakers. De naald was in de binnenste groef beland. Adam voelde een rilling over zijn rug lopen. Het leek wel of die stemmen deze keer iets anders zeiden – hoorde hij daar niet het woord '*record*'?

Met het zweet in zijn handpalmen belde hij Bennie op. Als die het ook hoorde, wist hij in elk geval zeker dat hij niet gek was.

De telefoon ging over. Adam sloot zijn ogen en klampte zich aan zijn bureau vast alsof het een reddingsboei was. Hij was misselijk... het leek wel of de hele vloer golfde.

En toen werd alles zwart. Met een klap kwam hij op de grond terecht, maar hij raakte de vloer niet. Hij bleef vallen, tollend, draaiend in de duisternis.

'Adam?' hoorde hij Bennies blikkerige stem vanuit zijn mobiel komen. 'Hallo?'